

РЕШЕНИЕ

№ 2770

гр. София, 08.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2126** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46а от ЗЧРБ.

Делото е образувано след изпращането по подсъдност на АССГ с определение от 19.02.2020г. по адм.д. 135/2020г. на Адм.съд [населено място].

Образувано е по жалба от А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , с номер на бадж 996, принудително настанен в СДВНЧ [населено място], обл.Х., чрез адв. С. Ш., съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед УРИ № 4536 ОЧ-21/20.01.2020г. на началника на ГПУ - С., с която на осн. чл.44, ал.13 от ЗЧРБ жалбоподателят е краткосрочно принудително настанен в звено за временно настаняване на чужденци.

В жалбата се поддържа, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, постановен при съществени нарушения на административно производствените правила и противоречащ на материално правните разпоредби, както и с целта на закона – основания по чл.146 АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен оспорваният административен акт.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. Постъпили са писмени бележки от адв.Ш., която поддържа жалбата.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди изложеното в жалбата и доказателствата по делото, прие за установено следното.

Видно от Докладна записка №УРИ 4536р-1720/20.01.2020г., изготвена от н-к Г.-02, ГПУ [населено място], на 17.01.2020г. ок. 08,00ч. в землището на [населено място], общ.С. са установени четири лица-чужденци, без документи за самоличност, единият от които е жалбоподателят. Същите са преминали границата на Р България с Турция, в района на 320 гранична пирамида и са задържани. При проведен разговор с тях е установено, че намерението им е да ползват страната за транзит към З. Европа. С докладната е направено мотивирано предложение за налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ.

С обжалваната заповед № УРИ 4536 ОЧ-21 от 20.01.2020г., издадена от началника на ГПУ – С., жалбоподателят е краткосрочно принудително настанен, за срок до 30 календарни дни, в звено за краткосрочно настаняване при СДВНЧ към Дирекция“Миграция“. Заповедта е мотивирана с необходимостта от провеждане на действия по първоначална идентификация и установяване на самоличността на жалбоподателя, както и за преценка на последващите административни мерки, съобразно мотивите в докладната записка. Заповедта е връчена на жалбоподателя, чрез преводач, на 20.01.2020г. и оспорена в срок пред АС [населено място].

С приемо – предавателен протокол от 20.01.2020г., чужденецът е предаден и настанен в СДВНЧ – Любимец.

В хода на съдебното производство е представено от ответника писмо рег.№ 105450-361/04.03.2020г., с което се установява, че жалбоподателят е освободен от СДВНЧ-Любимец във връзка с подадена от него молба за международна закрила и на 28.01.2020г. е предаден на служители на РПЦ Х. към ДАБ МС. Това обстоятелство не се оспорва.

Очевидно, към момента на образуване на настоящето производство-24.02.2020г., е изтекъл 30-дневния срок за настаняване и жалбоподателят освободен още на 28.01.2020г., като предмет на оспорването е проверка на законосъобразността на оспорената заповед.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира оспорената заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

В процесния случай с обжалваната заповед е наредено краткосрочното настаняване на чужденца в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция "Миграция" за срок до 30 календарни дни, като посоченото правно основание за издаването на заповедта е това по чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ. Съгласно мотивите на законопроекта, с който се създава ал.13 (Нова – ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм., бр. 97 от 2017 г., в сила от 6.06.2018 г.) се въвежда нова обезпечителна мярка с временен характер, а именно краткосрочно настаняване в обособено за тази цел звено на специален дом за настаняване на чужденци. Съгласно цитираната разпоредба, в случаите на чужденец с неустановена самоличност органът по ал. 1 след индивидуална преценка на принципите за пропорционалност и съразмерност може да издаде спрямо него заповед за краткосрочно настаняване в обособено за тази цел звено на специален дом за временно настаняване на чужденци за срок до 30

календарни дни за провеждане на действия по първоначална идентификация и установяване на самоличност и за преценка на последващите административни мерки, които е необходимо да се предприемат.

Доколкото настаняването в СДВНЧ се прилага единствено за целите на връщането при наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т 2 и т. 3 от ЗЧРБ, то целта на мярката „краткосрочно настаняване в обособено за тази цел звено на СДВНЧ“ е провеждане на действия по първоначална идентификация и установяване на самоличност, както и преценка на последващите административни мерки, каквато е процесната хипотеза. По принцип първоначалното задържане с цел установяване на самоличността следва да се урежда от националното законодателство и това е обстоятелство, което следва несъмнено от изречение второ от съображение 17 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, съгласно което без да се засяга първоначалното задържане от правоприлагащите органи, което се урежда от националното законодателство, задържането следва по правило да се извършва в специализирани места за задържане. Именно това е и първоначалното задържане по чл.44, ал.13 ЗЧРБ.

Обстоятелството, което следва да се съблюдава при прилагането на мярката по чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ е това, че тази мярка се прилага за преценка на последващите административни мерки, които следват да се предприемат спрямо лицето, т.е. когато по отношение на чужденеца не са налице вече наложени принудителни административни мерки (посочената мярка са налага именно с цел преценката на последващите принудителни административни мерки, които следва да се предприемат), като от доказателствата по делото не се установява на жалбоподателя да са налагани ПАМ преди издаване на процесната заповед.

От събраните по делото доказателства, включително от съдържанието на обжалваната заповед се установи по несъмнен начин обстоятелството, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната без документи за самоличност и това е включено в съдържанието на заповедта. Правилното и законосъобразно прилагане на нормата на чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ изисква и преценка от страна на административния орган при налагането ѝ, и то индивидуална, на принципите на пропорционалност и съразмерност. От съдържанието на заповедта, чийто мотиви се съдържат и в докладната записка, се установява, че административният орган е направил такава преценка, като в процесната заповед е посочен и срока на задържане на лицето, което е освободено на 28.01.2020г.

Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт съответства на всички изисквания за законосъобразност по смисъла на чл.146 от АПК. Не са налице основания за отмяната му, поради което подадената срещу него жалба като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл.172 ал.2 от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от А. А., гражданин на С., [дата на раждане], с номер на бадж 996, принудително настанен в СДВНЧ [населено място], обл.Х., чрез адв. С. Ш., съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед УРИ № 4536

ОЧ-21/20.01.2020г. на началника на ГПУ - С., с която на осн. чл.44, ал.13 от ЗЧРБ жалбоподателят е краткосрочно принудително настанен в звено за временно настаняване на чужденци.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: